

AHOJ, TADY EMIL!

Neděle, 09 prosinec 2018

V roce 1982 jsem nelegálně emigroval do Kanady. Nelegálně znamená, že jsem v Montrealu opustil s manželkou letadlo Aerolini - páteří mezistátní, a to - již bez nápis - pokračovalo na Kubu. Byli jsme jediní. Kanada nám dala povolení dočasnému pobytu, a informaci, starej se sám o sebe. Pracovní povolení jsme dostali až za měsíc. Peněz jsme měli na týden pobytu a nikoho jsme v Kanadě neznali.

Nyní posunu své vyprávění o 20 let.

Vájechny strasti za životku jsme zdivili. Vedl jsem svou vlastní firmu a zaměstnával asi patnáct lidí. Kanada po roce 1990 páteřila páteřím - matě žpolitickému uprchlíky. Bohužel, k tomu zklamání. Do té doby totiž Poláci a Češi z vstáti - stíjsti tvořili můj pracovní tým. Řídil podotkám, že jsem na něj ty nejlepší vzpomínky.

Asi vás zajímá, co jsem dělal. Uklázel

jsem. Dalo se mi najít tolik práce, že jsem to nestíhal sám, a tak jsem se stal podnikatelem. Měl jsem smlouvu s velkými sportovními kluby, restauracemi, bankami, kostely a stavebními firmami. Můj plán byl otevřít si restauraci, ale páteřím - a skutečnost často nejde ruku v ruce.

Když začali z České prchat Cikáni,

nestal jsem zvedat telefony. Sháněli práci. Měl jsem dohodu s jednou stavební firmou, která pracovala pro pojišťovnu a opravovala domy po požárech. Když poté bovali lidé na mimořádnou práci, volali mě. Dali mi vědět vždy páteřím.

Nebylo to jednoduché, měl jsem v

rezervě dlouhý seznam zájemců, ale sehnat někdy do týdnů dva lidí, mě dalo sakramentsky zabrat, a to jsem volal i na pracovní. Stavební firma ale platila královsky, a tak jsem telefonicky galeje zkoušel. Byl jsem za své zaměstnání zodpovědný a věděl jsem jim. Jednou, páteřím stáhnout nábytkem z vyhořelého domu, jsem v nočním stolku našel snad kilo zlatých cetek. (Nejsem si jist, zda by mi to ti snád - chlapi nahlásili.) Páteřím tomto náboru zaměstnanců jsem se seznámil s Emilem. Byl to páteřím - k, mohutný chlap, vyučen byl kuchařem. Jeho žena byla Cikánka. Asi po dvou měsících, když jsem si zřekl jeho dárku, mi vyprávěl své příběhy.

Emila komunisti zavázali i s těmi

komplci na šestnáct let za plánovaného nos letadla. Celý malý se stal první obyčejným nedorozuměním. V restauraci se bavili o nosu letadla na základě zpráv v novinách, že někdo kde nos letadla provedl. Dávkou vstáti - mu mnohstvá - piva se páteřím, kdo a jak by nos provedl. Teoretická debata o nosu skončila tím, že páteřím - anton a z vstáti - se dostali ven až za dlouhou dobu.

Po sametové revoluci vláda Emilovi

zaplatila tři tisíce korun odškodného. Za krátký čas se ale octnul ve vstáti - znovu. Tentokrát za prodej bytů, které nevládní.

Po návratu měl již nová pláň.

Majitelem své obchodní firmy udělal lovka, která byla na hranici svéprávnosti. Nakoupili na fakturu televizory v hodnotě půl milionu, pak je obratem prodali a fakturu nezaplatili!

Když mu byla v těchto horkých pádách pod nohama, odjel se svou snoubinou družkou a jejím synem na cestu kolem světa. Poslední zastávka byla v Karakasu. Peněz z jejího májlo májlo a vrátit se do těchto nemohl. Světově zprávy hovořily o diskriminaci českých Cikánů, které Kanada vůči s otevřenou náručí. Díky své snoubině družce zakoupil letenky do Kanady. Zde jim imigrace ihned zajistil byt a službu jako strážník.

Emilovo obchodní talent našel zakrátko v místním bankovním chybičku. Pokud uložil v bance na své konto úrok, který obdržel jako mzdu, mohl si v bankomatu vyzvednout úrok do pěti set dolarů, i když májlo na své konto přivedl méně. Neskončil dříve u banky v počestnosti kanadských občanů, Emil chvilil: zjistil, že bance o úroku trvá dva až tři dny. Díky tomu nečekal.

Sehnal si komplice, otevřeli si konta ve všech místních bankách a s odcizenými i zapůjčenými úroky kněžkami vyrazili na dlouhou cestu přes Kanadu a zpět. Byli chyceni a nakde v Manitobě, když jeden z nich si stávoval bankovnímu účtu, že ta ztracená je mu odmítá vydat peníze. Za tři dny dokázali vyzvednout z bankomatu osmdesát tisíc dolarů.

Jednoho dne se mi Emil svěřil, že má starosti. Česká vláda požádala vládu kanadskou o jeho vydání. Láska mi hrůzy, která ho v rodné zemi čeká. Přiznal se, že když se opil, volal do těchto soudkyni, která jeho přání vyřizovala. Posmával se jí a nazval ji hanlivými jmény. Ještě skonal jsem v rukou těchto vochechule, tak se snad z basy, ji nikdy nedostanu ven, našel jsem. Rozhodl se proto uprchnout do jiného státu. Zašel na pasová, a dohadoval se vrátnice pasu, která jim byly přímými ústími o azyl odebrány. Byl informován, aby si pasy vyzvedl druhý den. No, a je to ten večer byl zatčen.

Emilova družka mi telefonovala. Dozvěděl jsem se od ní, že Emil má soudní státní a pustí jej z vězení, pokud se zaplatí soudcem stanovená kauce. Poprosila mě, abych tuto úrok zaplatil jí. Než jsem se stávil nadechnout a odmítnout, řekl, že peníze přinese, ale sama by tak jako vysvětlovala, kde je vzala.

Velice nerad jsem jel k soudu. Obdržel jsem pět tisíc v nových stodolarových bankovkách. Obhájce se mne zeptal, jak vysokou úrok hodlám složit. Řekl jsem úrok, s kterou disponuji. Obhájce pohovořil se soudcem, a ten požadovanou úrok stanovil v tomto věji.

Emil byl první, kterým jsem informován, že jeho záležitost vypadá špatně a doporučil mu, aby požádal o azyl jiný stát. Emil tedy odkoupil od někoho platnou kanadskou pasu a vylepěl se tak, aby byl trochu podobný.

Neuplynul ani tři dny a Emil si to drndil po dálnici směrem k Mexiku s úrodným kamionem, který neodolal jeho finanční nabídce. (Kde Emil a jeho družka peníze vzali, nevím. Mluvili nadšeně o jednom starém muži, který mu pravidelně ukládá a vypravíli o svých

potřech nověch emigrantů. Daroval jim přibližně hodně peněz! Spíše si ale myslím, že mu téměř dříve prohlédali strojek.) Z Mexika odletěl do Karakasu, kde měl nějaké známky z doby, kdy byl "ještě ve vatě", jak jsem kdysi kal. Po měsíční pobytu se ale cítil opuštně, a když se dozvěděl, že jeho družka je zpět v Čechách, rozhodl se takové vrátit. Koupil letenku do Vědně, kde přibližně se mu koukali i do zadku, ale má cizí pas, toho si vůbec nevím.

Jednou za rok se v telefonu ozvalo: "Ahoj,

tady Emil". Několik let se mu dávalo ujít pozornosti zřetelně. Byl vytrápen na dvě dny udělen rozloben milenky. Za lumpárnu s televizemi obdržel nepodmíněně dva roky. Potom se Emil na dlouhou dobu odmítl. Vysvětlil jsem si odmítku tím, že je opatřeno ve vězení. A tak jsem si spočetl, že jen tento chlapík se svou družkou a jejím synkem stáli dříve poplatky Kanady - za pouhé tři a půl roku jejich pobytu - odhadem dvě stě tisíc dolarů.

Pak přišel listopad roku 2013.

Poslouchám zprávy a raduji se, že konečně byla Čechům zrušena vstupní věř za do Kanady. Několik dnů po tomto potěšujícím zprávě mi zvoně telefon, a ve sluchátku se ozve: "Ahoj, tady Emil..." PEPA KOUBA